Kære kongres, Kære socialdemokrater, Kære gæster,
For tre uger siden sagde finansminister Thor Pedersen, at det gik så godt, at vi ”snart kunne købe
hele verden”.
At det gik så godt for dansk økonomi, at alle tal struttede af sundhed, og at regeringens økonomiske
politik var en succes.
Finansminister - det var ikke hele Danmarks hverdag du talte om der.
Finansminister - i øjeblikket sidder de ude i kommunerne og skærer ned i hjemmeplejen til de ældre. Der bliver indført lukkedage på normale arbejdsdage i vores børnehaver og vuggestuer for at få økonomien til at hænge sammen. Der findes plejehjem hvor der er ”liggedage”, fordi man ikke
har råd til personale til at få de ældre op af sengen.
Kvaliteten af undervisningen i folkeskolen sættes over styr, fordi kommunerne skal fyre lærere og proppe endnu flere børn ind i klasserne. Der er ikke råd til et sundt gratis måltid mad til de mindste
børn i børnehaver og vuggestuer.
Og dem der har det rigtig svært og oplever fattigdom, er endnu vanskeligere stillet end de var for 5
år siden. For dem går det den forkerte vej.
Finansminister Thor Pedersen, danskerne går ikke og drømmer, og længes ikke efter at købe hele verden. Nej. Danskerne vil bare have velfærd. Fra hjemmehjælpere, pædagoger, lærere, sygeplejersker, vejarbejdere, socialrådgivere, togførere og dagplejemødre. Hverdagens helte - som
du desværre er ved at gøre livet surt for.
Danskerne vil have velfærd, og det er dig og din regering, finansminister, som ikke vil give dem det, fordi I hellere vil bruge pengene på skattelettelser.
Derfor er regeringen i vanskeligheder, og derfor er Socialdemokraterne i fremgang!

Politikere er lige så forskellige som andre mennesker. Forskellige motiver driver dem ind i politik
og frem mod magten.

For nogle spiller høje teoretiske idealer om ideelle samfundsmodeller en hovedrolle. For andre er ønsket om at bekæmpe bestemte modstandere, ideer eller samfundsgrupper et stærkt brændstof.
For endnu andre er selve magten, dens symboler og muligheder en uimodståelig fristelse. For mig kommer lysten og viljen til at være politiker fra hverdagen. Netop dér, hvor noget helt andet end
politik er vigtigst.
Danmark er døgnet rundt fuldt af hverdagsliv, som heldigvis spiller en langt større rolle for mennesker end politik. Fuldt af sorger og bekymringer, håb og frustration, kærlighed og konflikt.
Som politikere skal vi ikke bilde os ind, at vores taler og tanker nogensinde får større eller bare tilnærmelsesvis samme betydning for mennesker. Det er heller ikke meningen. Men det er i menneskers hverdag, vores beslutninger skal stå deres prøve.
Vores beslutninger består først hverdagens prøve:
Når vores børn lærer noget og trives i deres skoler
Når vi oplever at vores arbejdsliv giver lige muligheder, og ikke sætter os ud af spillet, fordi stress
eller arbejdsskader tager over.
Når hver enkelt ældre oplever, at den sidste del af livet bliver en god tid med tryghed, omsorg og
værdighed.
Når hver enkelt føler sig tryg, hvis sygdommen rammer. Tryg ved at vagtlægen gider høre på os, og at sygehuset giver os den bedste pleje under hygiejniske forhold.
Når vi er trygge hvor vi bor, og ikke går og er nervøse for kriminalitet. Når vi kan komme rundt med busser og tog. Når vores miljø er rent, og maden er sund. Når alle de ting er i orden. Så virker
hverdagen. Og så virker vores politik.
Vi vil ikke måles på teorier, ideologier eller store planer.
Vi vil måles på om hverdagen fungerer for almindelige danskere.
Vores omverden er fuld af eksempler på hvad der sker, når politikere ikke vil eller kan træffe beslutninger, som sikrer alle befolkningsgrupper mulighed for at leve et godt hverdagsliv.

I Sydeuropa styrer man mod en befolkningsmæssig skævhed, fordi unge kvinder må vælge mellem karriere og børn. Samfundet sikrer dem ikke pasningsmuligheder, der muliggør en tilværelse, hvor
begge dele kan lade sig gøre.
I USA må enorme befolkningsgrupper leve med stadig bekymring for sygdom i familien og for deres børns uddannelsesmuligheder. Samfundet magter ikke at sikre lige gratis adgang til
sundhedsydelser eller uddannelse.
Og i store dele af verden er hverdagslivet en daglig kamp for overlevelse, hvor politik bare skaber
yderligere trusler om ustabilitet og vold.
Når man derimod kan sige, at Danmark er et helt særligt harmonisk trygt og dynamisk samfund, så skyldes det snart 100 års opmærksomhed på sammenhængen mellem politik og hverdagsliv.
Det skyldes skiftende generationers kloge og besindige valg af politikere, som knoklede helhjertet for at levere stadige synlige forbedringer til hele folket. Det, som vi under ét har vænnet os til at
kalde for velfærd.
I ved, at vores parti har spillet hovedrollen i den udvikling.
I ved også, at vores politiske modstandere igennem 100 år har set på næsten hvert eneste fremskridt
og hvert eneste forslag med dyb skepsis.
Forklaringen på at et flertal af danskerne har støttet en borgerlig regering ved de sidste to folketingsvalg er enkel. Efter generationers skepsis overfor ethvert socialt fremskridt, gennemtvang Anders Fogh Rasmussen omkring årtusindskiftet en simpel men afgørende fornyelse af borgerlig
politik:
Han holdt op med at sige, at målet var en minimalstat.
Budskabet var, at folk i det store og hele kunne få lov til at beholde den velfærd, de allerede havde sikret sig. Deres hverdag ville ikke ændre sig nævneværdigt efter et regeringsskifte.
For en tid gjorde det valgmulighederne i dansk politik mere komplicerede.
Tilsyneladende var der blevet trængsel på midten. Tilsyneladende kunne man få det

hele for det halve. Skattelettelser og velfærd. Målrettede forbedringer af visse dele af den offentlige sektor uden forringelser andetsteds.
Tilsyneladende var det ”tid til forandring” og en ny udvikling i dansk politik, hvor man rev sig løs af gamle modsætninger. Hvor forskellen mellem højre og venstre ikke længere gav mening.
Nu - efter 5 år med VKO-flertallet - tegner der sig et langt klarere billede.
Nu ved vi, at de svageste i samfundet ikke kunne regne med det borgerlige flertals løfter. Og her
behøver I ikke at tage mine ord for pålydende.
Det er regeringens eget Råd for Socialt Udsatte - Anders Fogh Rasmussens egen opfindelse - som siger, at de svageste har fået det dårligere de sidste fire år, mens vi andre har fået det bedre. Det er regeringens opskrift på en stigende ulighed her i landet.
Nu ved vi at miljøet måtte bøde hårdt for 5 år med de borgerlige. De har fyret 600 mennesker i Miljøministeriet. De har skåret miljøindsatsen ned med over 4 mia. kr. siden de overtog regeringsmagten. De sløjfede to store havvindmølleparker. Skrottede støtten til energiforskning, og blæste på Danmarks klimaforpligtelser til at reducere vores eget C02-udslip.
Nu ved vi at landets kommuner er bragt i en situation, hvor selv de mest besindige borgmestre - også i borgerligt regerede kommuner - må sige fra. Hvor kommunernes førstemand, Venstres egen Erik Fabrin, beder regeringen om at lade være med, ”at foregøgle befolkningen at man kan få et
serviceniveau ud af ingenting.”
Nu ved vi, hvilken politik regeringspartierne i realiteten ønsker at gennemføre. Det så vi meget tydeligt, da regeringen fremlagde sit såkaldte velfærdsoplæg. Deres oprindelige oplæg var faktisk så borgerligt at det gjorde noget: Nedskæringer på dagpenge og SU, farvel til fem års efterløn, ingen indsats mod nedslidning for seniorer på arbejdsmarkedet Og heller ingen indsats for erhvervsskolerne, hvor unge mennesker falder fra deres uddannelse i hobetal.
Og nu er vi måske på vej til bedre forståelse af, hvordan vores samfundsmodel egentlig fungerer.
På sin vis synes jeg derfor, at der er grund til at takke Anders Fogh Rasmussen. På længere sigt tror jeg, at man vil se tilbage på starten af dette årtusinde som en

historisk periode.
Som en overgangsfase hvor vi tog bestik af en ny og global virkelighed. Hvor danskerne tog bevidst stilling til deres egen samfundsmodel. Og hvor de valgte velfærdssamfundet til.
Det er den udvikling de borgerlige bliver irriterede over. Det har altid været sådan, at når helt almindelige mennesker ønskede sig et bedre samfund har man forsøgt at skræmme eller skamme
dem ud.
Det er kernen i den borgerlige politiske metode. Og på det punkt er der ikke sket nogen form for
fornyelse.
I skal huske, at vi altid har hørt den melodi. Vores visioner er altid uansvarlige, umulige, urealistiske, ja ligefrem upassende set med borgerlig øjne. Folk må stille sig tilfreds med den gældende standard - til tider acceptere tilbageskridt - og vænne sig fra, at de kan regne med
fællesskabet i deres hverdagsliv.
Vores historiske succes bygger på evnen til at gå op imod den holdning. Vores succes bygger på at vi tør tro på, at det der ser svært ud, kan lade sig gøre. At vi tør tænke stort og langt. Og at vi ikke
vil nøjes.
Derfor har vi et klart budskab til danskerne: Velfærdssamfundet er værd at bygge videre på. Ideen
om velfærdssamfundet er værd at bygge videre på.
Der er ingen modsætning mellem en ordentlig offentlig velfærd og et konkurrencedygtigt og effektivt Danmark. Tværtimod er ordentlig velfærd en forudsætning for et konkurrencedygtigt
Danmark.
Der er ikke noget urimeligt, farligt, forkælet eller fordringsfuldt i at forlange bedre skoler, daginstitutioner og ældreomsorg i et samfund, hvor vi betaler halvdelen af vores indkomst i skat, og hver især bidrager til en bomstærk samfundsøkonomi med enorm konkurrencekraft og nærmest
ufatteligt stort overskud i statskassen.
Efter velfærdsforliget i sommer er Danmark det land i Europa, der har forberedt sig

bedst på fremtiden, når det gælder pension og tilbagetrækning fra arbejdsmarkedet. Nu har det store flertal af befolkningen accepteret at tage et ekstra nap på arbejdsmarkedet, simpelthen for at beskytte velfærdssamfundet mod de problemer vi havde udsigt til.

Så ved jeg at der stadig findes økonomer, som hævder, at vi burde være gået endnu længere med reformerne for at tage højde for enhver tænkelig udvikling - også i en meget fjern fremtid.

Til dem vil jeg gerne sige: Nu er det tid til en ny form for ansvarlighed: Ansvarlighed for velfærden.

Nu er problemet nemlig, at danskerne samtidig med at de tålmodigt skal blive længere tid på arbejdsmarkedet, også skal leve med at deres velfærd står stille eller forringes.

Skal vi socialdemokrater så finde os i at blive kaldt uansvarlige, bare fordi vi vil have en offentlig sektor der fungerer og lever op til moderne menneskers krav? En anstændig ældrepleje, rene og effektive sygehuse, skoler hvor ungerne trives og lærer noget, daginstitutioner hvor vores mindste medborgere kan komme trygt i gang med tilværelsen?

Er det os der er uansvarlige, når vi vil fortsætte den politik, der har gjort Danmark til noget særligt?

Vel er vi ej!

Sandheden er, at danskerne skal træffe et grundlæggende valg i disse år. Et valg mellem skattelettelser og velfærd. Et valg som ikke bare handler om penge men om værdier.

Vi ved, hvad regeringspartierne tænker og planlægger. Vi ved, at de ligesom os mener at velfærdsforliget er fuldt ud tilstrækkeligt. Men at de vil fortsætte sparekursen alligevel.

Simpelthen for at kunne give nye skattelettelser. Simpelthen for at fortsætte kursen mod et andet Danmark, hvor den offentlige sektor fylder gradvist mindre af samfundets samlede økonomi.

Det er derfor de borgerlige står i kø for at fortælle os, at skattelettelser det er ”ikke noget man taler

om, det er noget man giver”.

De vil ikke tale om de skattelettelser. For danskerne skal ikke få øjnene op for at de

står med et klart valg. Og derfor handler skattedebatten mellem VKO mest af alt om, hvordan man bedst kan skjule
sine planer for befolkningen.
Det forstår jeg godt.
For når danskerne foretrækker velfærd fremfor skattelettelser, er det et tydeligt tegn på at de borgerlige er ved at tabe den "kulturkamp", som regeringspartiernes ledende ideologer hele tiden
har været dybt optagede af.
Fordi danskerne efter 5 år med Fogh heldigvis ikke har vænnet sig af med at forvente, at velfærdssamfundet er en forudsætning for at få hverdagen til at fungere.
Fordi flere - ikke færre - bekymrer sig for velfærdens kvalitet, og stiller krav om udvikling af den
offentlige service.
Fordi flere - ikke færre - finder det uacceptabelt, at uligheden vokser og siger nej en politik, der trykker landets svageste grupper ned i regulær fattigdom.
De borgerlige chef strateger har undervurderet velfærdssamfundets styrke og danskernes stærke samfundssind. Regeringen har sagt igen og igen, at den offentlige velfærd skal have en meget beskeden vækst hvert år. Deres mål er, at den offentlige service skal udgøre en mindre og mindre
del af den samlede samfundsøkonomi fra år til år.
Finansministeren har sagt det.
Beskæftigelsesministeren har sagt det.
Skatteministeren har sagt det.
Og statsministeren har selv sagt det, så det ikke var til at misforstå, på Venstres sidste landsmøde: "Derfor er den rigtige strategi at holde fast i den kurs der er lagt. Det vil sige, at vi reserverer den økonomiske vækst der er i de kommende år på den måde, at der bliver en lille beskeden vækst i den offentlige sektor, ikke nedskæringer men en lille beskeden vækst, som vi nu har præsteret de senere år, og så bliver der en større vækst i den private sektor"
Men selv det løfte har statsministeren ikke kunnet holde. Nu skæres der ned i kommunerne, og ideen om en langsom, men sikker nedprioritering af fællesskabet nyder ikke opbakning hos danskerne. Eksperimentet holder ikke overfor befolkningen. Gad vide om regeringen holder til at

holde fast i deres egen politik?
Er vi så klar til at løfte den opgave og de forventninger VKO-flertallet må give op overfor?
Jeg tror det.
Vores parti har været igennem et hårdt - tro mig - virkelig hårdt men godt år. Vi har sikret "Samling om fornyelse", og i detaljer beskrevet vores politik for de næste 10 års samfundsudvikling i
Danmark.
Vi har fjernet grundlaget for skræmmekampagner mod vores parti, når det gælder skatte- og
udlændingepolitik.
Vi har med velfærdsforliget sikret os markant indflydelse, vist vejen til bredt samarbejde i Folketinget, og reformeret os ud af fremtidens udfordring med færre unge og flere ældre.
Vi har demonstreret vores potentiale med et fantastisk resultat ved kommunalvalget sidste år. Et valgresultat som viser, at Socialdemokraterne uden sammenligning er Danmarks stærkeste parti - målt på antallet af politikere med troværdighed, kompetence og appel til befolkningen.
Kort og godt:
Socialdemokraterne er klar til at tage regeringsansvar i Danmark igen. Men kun Anders Fogh Rasmussen ved, hvornår vi får chancen. Det ville være bedst for Danmark med en hurtig afklaring.
Men mens Fogh venter, agter vi ikke at stå stille.
Tværtimod vil vi fortsat udvikle vores parti og vores politik.
Tiden er nu inde til at folde vores visioner helt ud. Til at lægge endnu mere konkrete planer for et
bedre Danmark.
Jeg er overbevist om, at vi skal løse den opgave på en ny måde.
Med en bedre udnyttelse af medlemmerne og partiets ressourcer end tidligere. Og med stærkere bånd til vores kommunale kræfter, til foreninger, virksomheder og engagerede borgere.
Jeg mener, vi skal sætte os høje mål, som det også er beskrevet i "Samling om fornyelse".

Vi skal vove at se langt frem, vi skal vove at være ambitiøse.
Vi vil:
- Daginstitutioner med garanti ikke bare for pasning, men også for udvikling.
- Skoler, som giver alle børn mulighed for at udnytte deres chancer i tilværelsen fuldt ud.
- Plejehjem som sikrer, at ingen skal frygte at blive svigtet på deres gamle dage.
- Sygehuse og vagtlæger som kan tilbyde os behandling i verdensklasse, og som tager vores
sundhedsproblemer i opløbet.
- Et bæredygtigt Danmark der viser resten af kloden, hvordan vækst og miljøbeskyttelse kan hænge
sammen.
Vi kunne hver især fortsætte og konkretisere listen, og det kommer vi til at gøre i den kommende tid. Men jeg vil bare minde om, at nogle af de første, tungeste og mest akutte opgaver efter et
regeringsskifte handler om regulær oprydning.
Mange af landets kommuner står i dag i en nødsituation. Presset af 5 års stram udgiftspolitik med den laveste vækst i de kommunale budgetter nogensinde til fordel for skattelettelser.
Presset af en helt igennem fedtet og urimelig udligningsreform. Og - helt som vi advarede imod - presset af en kommunalreform, som ikke er gennemført med ordentlig økonomi.
Det betyder, at der mange steder skal skæres dybt i den helt basale velfærd særligt til børn og ældre. Der er mange ansvarlige i den sag. Men den mest interessante er Dansk Folkepartis leder Pia
Kjærsgaard.
Nu kan man ikke beskylde Dansk Folkeparti for nogen sinde at have interesseret sig synderligt for børn. Men når det gælder ældres vilkår, har partiet hævdet en særlig social bevidsthed overfor de mennesker, som vi vitterligt skylder en værdig og anstændig alderdom.
Så vil jeg bare gerne sige direkte til Pia Kjærsgaard: Hvad er det der foregår? Det er slemt nok, at der stadig 5 år efter I overtog ansvaret for dansk ældrepolitik, er gamle mennesker der skal vente 14

dage på et varmt bad.
Men nu diskuterer man så, om ikke det kan presses op til 3 uger i stedet. På grund af jeres politik.
Situationen er ikke anderledes når det gælder ulighed og fattigdom. Her forestår et betydeligt oprydningsarbejde efter VKO. Og igen. Tag ikke mine ord for pålydende. Se hellere på de nøgne
tal:
Socialforskningsinstituttet har dokumenteret, at 30.000 børn vokser op i fattigdom på grund af kontanthjælpsloftet. Det er dokumenteret sort på hvidt, at antallet af mennesker der bliver sat på gaden fra lejeboliger er steget, og det gælder også familier med børn. Det er tal der dækker over helt unødvendige menneskelige tragedier. En skæv udvikling som alene skyldes politik. En skæv, forkert og usympatisk politik. En politik, som vi ændrer straks efter næste folketingsvalg.

Et andet hjertebarn for os er uddannelse, og det er også temaet for vores kongres i år.
For regeringen har uddannelsespolitik alt for længe bestået i en hetz mod gruppeeksamen, rundkredspædagogik. Det deltager Socialdemokraterne ikke i. Vi har respekt for det kæmpe arbejde
der foregår i folkeskolen.
Uddannelsespolitik har altid været hjerteblod for vores parti.
Det var socialdemokrater, der sikrede den gratis skole. Så ingen blev nægtet uddannelse pga. manglende penge. Det var socialdemokrater, der lavede heldagsskoler i starten af 1900-tallet. Så trætte børnearbejdere ikke skulle snydes for undervisning og bedre muligheder end deres forældre
havde haft.
I dag er det igen socialdemokratiske kommuner der går foran. Socialdemokrater der ikke accepterer, at alt for mange unge ikke får en uddannelse. Socialdemokratiske kommuner der løser nutidens problemer. Det multietniske samfunds problemer. Med helhedsskoler i Århus og København.
Vi står for en uddannelsespolitik, der evner at løfte hele befolkningen. I partiprogrammet helt tilbage fra 1913 står det godt og klart. Vores mål var - dengang som nu - at sikre alle:

"Adgang til den højere og højeste Undervisning uden Hensyn til ydre Kaar".
Den formulering holder stadig næsten 100 år senere: Uddannelse er det stærkeste middel til at forhindre ulighed i samfundet. Uddannelse er den bedste metode til at øge den enkeltes livskvalitet. Uddannelse er den bedste investering et samfund kan foretage. Derfor kan det forekomme paradoksalt, at vi i dag står overfor udfordringer som på mange måder minder om 1913.
På trods af 10 års næsten uafbrudt økonomisk fremgang er der ved at opstå en ny underklasse i Danmark. En underklasse, der på grund af manglende uddannelse har langt færre muligheder end flertallet. Hver femte unge dansker får ikke en ungdomsuddannelse. Det går hårdt ud over deres
chancer i vores moderne videnssamfund.
Derfor er det tid til selvransagelse. Tid til at erkende, at flere års uddannelsespolitik har fejlet flere
steder.
Meget er gået godt, og opgøret med den sorte skole er et af de vigtigste fremskridt i Danmarks og
Socialdemokratiets historie.
Noget af det vi satte i stedet, har ikke slået til. Begrebet ”ansvar for egen læring” har ikke gavnet de svageste elever. De har ikke fået den faglighed, de har brug for.
På denne kongres skal vi affyre startskuddet til den største satsning på uddannelse i Danmarkshistorien. Vi skal tage tråden op fra vores forgængere. Det var socialdemokrater der først så, at Danmark skal leve af uddannelse. Vores parti og vores undervisningsminister Knud Heinesen - der er med os her i dag - hævede undervisningspligten fra 7 til 9 år i starten af 70’erne.
Nu er tiden kommet til at tage et nyt skridt af samme rækkevidde. Det skal være en ret og en pligt for alle til at gå gennem folkeskolen og få en ungdomsuddannelse. Det er vores svar på de udfordringer Danmark står overfor. Det er vores svar på, hvordan vi kommer uligheden til livs. En
brugbar uddannelse til alle.
Det kræver massive investeringer. Men vi skal også spørge til hvordan pengene bruges bedst. Det var vores K.B. Andersen der så, at vi havde brug for noget nyt hvis andre end overklassens børn skulle tage en videregående uddannelse. Derfor lavede man HF i 1966.

Måske har vi igen brug for nytænkning af samme eller større kaliber. I folkeskolen, på erhvervsskolerne og i gymnasiet.
Tænk engang. I over 100 år har stadigt mere progressiv og ambitiøs uddannelsespolitik formået at løfte generation efter generation et skridt længere end deres forældre. Hvorfor skulle det stoppe nu? Hvorfor skulle vores børn ikke kunne blive dygtigere end os? Hvorfor virker det som om mange stiltiende accepterer, at vi har ramt loftet når det gælder uddannelse?
Den accept er både farlig og forkert.
Derfor har vi brug for en uddannelseskommission. En kommission, som kun fokuserer på målsætningen om uddannelse til alle. Ikke på sædvaner og særinteresser. Et grundlag for en ny start i dansk uddannelsespolitik, hvor alle ansvarlige parter forpligtes til at skabe sammenhæng mellem
mål og midler.

Vores parti har altid fokuseret på fremskridt og muligheder. Der ligger vores styrke. Sådan er socialdemokrater bare. Også når det gælder udenrigspolitik. Vi vil give et stærkere bidrag til global udvikling ikke mindst i Afrika. Vi vil fremme en retfærdig verdenshandel. Og vi vil have en
verdensorden, der bygger på ret fremfor magt.
Den politik er der brug for. Men vi står også overfor nye trusler. Trusler om terrorisme, ekstremisme og et blodigt globalt sammenstød mellem "civilisationer" eller religioner. Vi bør ikke fra vores kongres blande os i terrorsagen fra Vollsmose. Den må gå sin gang i retssystemet. Men uanset realiteterne i den konkrete sag, er der ingen tvivl om det generelle billede: Danmark er i dag blevet et terrormål for fundamentalistiske islamister. De vestlige demokratier har
fået en ny og stadigt stærkere fjende.
Den trussel gør mange mennesker bange og endnu flere mennesker vrede. Jeg deler begge følelser. Danmark har ingen plads til tolerance overfor mennesker, der planlægger eller begår terror. Og vi skal tage den ekstremistiske trussel dybt alvorligt. Herhjemme og globalt.
Det store spørgsmål er, hvordan vi skal håndtere vores angst og vrede. Jeg tror vi bliver nødt til at lære af erfaringerne fra udlandet, hvor man har langt større erfaring med nogle af de fænomener,

som vi nu først skal vænne os til.
I USA domineres stemningen af det man kalder "frygtens politik". Spørgsmålet er, om vi er på vej til en lignende situation i Danmark? Skal vi frem til næste valg høre på, at en socialdemokratisk
regering vil gå terroristernes ærinde?
Måske.
Men jeg håber det ikke. Jeg håber, at vi kan skabe national samling om at tackle de udfordringer, der uden tvivl venter os. Jeg håber, at vi kan fastholde bred politisk enighed om en forstærket terrorindsats som Frank Jensen stod i spidsen for efter 11. september.
Jeg håber, vi kan finde tilbage til bred politisk enighed om vores militære bidrag til globale konflikter. Og jeg mener det er bydende nødvendigt, at vi når frem til bred politisk enighed om en markant styrkelse af integrationsindsatsen herhjemme. Ingen lider mere under udviklingen end moderate demokratiske danske muslimer. De er en del af vores samfund. Det skal ingen have held
til at skabe tvivl om.

Vores udgangspunkt er enkelt. Danmark skal engagere sig internationalt. Og Danmark skal gøre det
rigtige. Gøre det der virker bedst.
Det lader sig ikke gøre, hvis vi nøjes med frygtens politik. Vi bliver nødt til at spørge os selv hvordan terrorisme bedst bekæmpes? Hvorfor den opstår, og hvilken udenrigspolitik der er
virkningsfuld i den situation vi står i?
Vi vil gøre det rigtige.
Derfor var vi heller ikke tvivl, da USA bad om FN-mandat og militær opbakning til at afsætte Taleban og Al-Qaida i Afghanistan. Vores deltagelse i NATO's arbejde i Afghanistan er farligt og vanskeligt. Men det er strategisk uomgængeligt, og det er et legitimt led i den globale kamp mod
terrorisme.
Vi er heller ikke i tvivl, når det gælder Bush-administrationens krig mod Irak. Den blev ført på et
falsk grundlag uden tanke for eftertiden.
Vores parti fandt det nødvendigt at støtte genopbygningsindsatsen efter invasionen.

Og for mig er der ingen tvivl om, at alle de danske soldater, der har gjort og gør tjeneste internationalt fortjener
vores støtte og beundring.
De og deres familier har stillet sig forrest i en global kamp for demokrati og menneskerettigheder. Flere har mistet livet i deres forsøg på at sikre de lokale befolkninger i verdens brændpunkter en bedre fremtid. Deres land skylder dem respekt og jeg synes, at vi her fra kongressen skal sende dem vores tak. Men vores taknemmelighed ville være falsk og hul, hvis den stod i vejen for en klar
erkendelse af realiteterne.
Bush-administrationens krig mod Irak, tortur og ydmygelse i Abu Ghraib-fængslet, krænkelser af menneskerettighederne og international ret på Guantanamo-basen og i de hemmelige CIA-fængsler, har ikke svækket men styrket islamisme og terrorisme. I Irak i resten af Mellemøsten og her hos os.
Moderate progressive kræfter i USA siger det samme. Politiets Efterretningstjeneste siger det samme. CIA's tidligere chef for jagten på Osama bin Laden siger det, så ingen længere kan være i
tvivl:
"Irak er en næsten ufattelig løftestang for Bin Laden, Al-Qaida og deres allierede".
Ingen er i tvivl.
Undtagen Anders Fogh Rasmussen. Han sætter kikkerten for det blinde øje, og benægter fortsat enhver sammenhæng mellem Irak-krigen og styrkelsen af islamiske terrorister.
Vi vil aldrig lade terrorister bestemme hverken vores indenrigspolitik eller vores udenrigspolitik. Vi vil gøre det rigtige. Derfor skal de danske soldater trækkes hjem fra Irak. Og derfor kan man regne
med os i Afghanistan.
Verden har brug for flere lande med en klog, rigtig og ambitiøs udenrigspolitik. Danmark skal igen
være et af dem.
Kære partifæller.
Vi har erobret dagsordenen i dansk politik. Velfærd, det er os. For os handler velfærd ikke bare om politisk taktik. Velfærd, det er noget vi brænder for. Det kommer fra hjertet.

Men vi stopper ikke her. Man kommer til at høre mere til os.
Vi vil ikke acceptere de menneskelige tragedier, der gemmer sig bag tallene om stigende ulighed, her skal regeringen ikke slippe for at høre vores røst. Og fremtiden, trygheden, globaliseringen, her er vi det bedste bud på en stadig fremgang for Danmark.
Der går en bølge af begejstring gennem vores parti. Vi står med et stærkt politisk program. Vi står stærkt i kommuner og regioner. Vi står stærkt med en ny partistyrelse og med en dygtig partiorganisation. Vi har et stærkt samarbejde med fagbevægelsen. Og vi står stærkt og vi står
sammen på Christiansborg.
Kære partifæller: Vi ved, at der bliver svære tider. Vi ved, at vi har sat os høje mål. Men vi ved også, at det kan lade sig gøre, når vi holder sammen og passer på hinanden.
Vi er på vej. Og kære socialdemokrater. Lad mig sige det ligeud: Vi kan slå Anders Fogh.